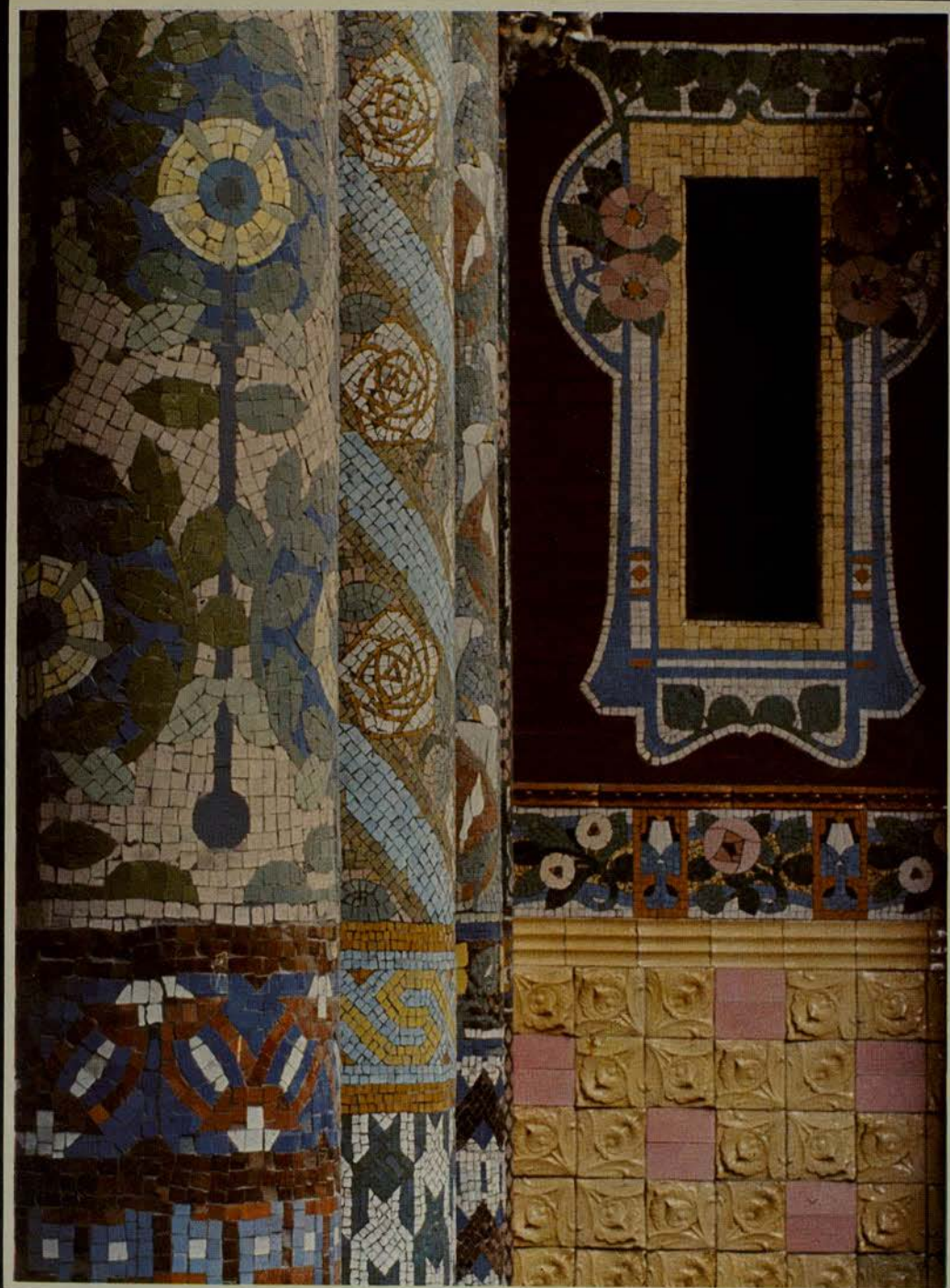

Guia Musical 1981-82 18

La natura és l'origen de totes les coses bones.

Yoghourts, flam, cremes, formatges...
—aliments frescos i naturals—

ON ÉS L'AFICIÓ?

Les estadístiques enganyen. Les dades i les xifres que es barregen al si de les coordenades classificatòries i comptables, demanen sovint una segona lectura (a voltes, una tercera, o una quarta) que ens alliberi dels paranys interpretatius que se'ns ofereixen a primera vista.

I és que els elements que intervenen en la confecció de les estadístiques, en ser objectivables, difícilment poden traduir les imprecises realitats subjectives (moltes vegades determinants de la seva ordenació) que s'oculten sota l'asèpsia numèrica.

Si es fes l'estadística de l'activitat musical pública (és a dir, de la concertística) de Barcelona en el present curs 1981-82, hom quedaria sorprès del nombre de manifestacions, de tot gènere i nivell, que han tingut per escenari diversos centres culturals de la ciutat; de les orquestres nacionals i estrangeres que han participat en el desenvolupament del curs; dels intèrprets i artistes que han atorgat interès i qualitat a les seves respectives actuacions; i de les entitats que han fet possible tanta activitat. Però la sorpresa esdevindria astorament en arribar a l'epígraf destinat a certificar l'assistència als actes relacionats, i que —en traduir en guàrdies el seu volum— permetria deduir la importància de la seva participació. L'estadística ens diria quantitativament i quasi sense equivoc la realitat objectiva del públic musical i ens parlaria de la seva importància. Allò que no aclarirà l'estadística és el factor qualitatiu. No ens dirà res de l'afició, no considerada *in totum* com a públic ni com una certa vocació pel concert, sinó entesa com a una actitud vigilant per la música i pel significat estètic i expressiu de la seva evo-

lució espiritual. Entesa —l'afició— a més, no com a simple presència a la sala on es fa música, sinó com a element integrat al que passa en cada obra nova que se li ofereix en participar del misteriós missatge que se li fa. Parlo d'una cosa tan banal com és la curiositat.

Una vegada més, el públic de Barcelona s'ha negat a la novetat; mentre ha assistit impassible, al llarg del curs, a reiterades audicions de la mateixa simfonia de Brahms o de Txai-kovski, o de les òperes que invariablement integren la cartellera ha ignorat —n'ha desertat, literalment— les primeres audicions a Barcelona d'«Ebony Concert» i «Perséphone» de Stravinsky, així com les versions de «Pulcinella» i el «Concert per a piano» del mateix compositor, inserides en el programa del cicle «Una panoràmica musical del segle XX» de l'Orquestra de la Ciutat, en el qual han figurat també obres de Schoenberg, Messiaen, Weill, Copland i de compositors catalans.

El públic també ha semblat ignorar una breu temporada d'òpera *buffa*, amb peces clau, pràcticament desconegudes ací: «Pimpinone» de Telemann, «La cambiale di matrimonio» de Rossini i «Il campanello» de Donizetti. Tant el cicle de concerts com les sessions operístiques han tingut lloc al Palau, davant d'una sala plena de butaques buides.

On és l'afició musical? Per les estadístiques, podem conjecturar sobre l'afició al concert. Però per la música, és a dir, pel que s'entén per afició i curiositat per la música com entitat viva i no com objecte de museu, podem comptabilitzar —amb tot el sentiment— un zero.

MANUEL VALLS

orfeó català

El dia 25 de maig, amb assistència de destacades personalitats del món polític i cultural, tingué lloc a la Sala Lluís Millet la inauguració de l'exposició del projecte de remodelació del Palau de la Música Catalana.

Amb aquest projecte, l'Orfeó Català afronta coratjosament la resolució d'un problema inegable, que el pas del temps no fa sinó agreujar: la manca d'una sèrie de condicions funcionals i estructurals imprescindibles avui dia en un edifici de la naturalesa i característiques del Palau.

La Junta de l'Orfeó Català, plenament conscient de la seva indefugible missió d'adequar permanentment les finalitats de la institució a les exigències dels nostres dies, encomanà a un prestigiós equip d'arquitectes —sota la direcció d'Oscar Tusquets i Lluís Clotet— el projecte de reforma que ara és exposat.

Aquest projecte és caracteritzat per dos trets

essencials: l'escrupolós respecte a l'obra de Domènech i Montaner i la reconversió de l'edifici en una moderna sala de concerts. Encara, el projecte s'inscriu en un pla de millora que convertiria l'illa del Palau en un exemple urbanístic ciutadà.

No solament la sala de concerts veuria augmentades les seves possibilitats, ans també l'estatge de l'Orfeó Català —amb totes les dependències annexes: arxiu, biblioteca, escola de música, serveis administratius, etc.— experimentaria una millora bàsica i substancial.

La proposta de l'Orfeó Català —concretada en aquest projecte, l'exposició del qual restarà oberta fins al 30 de juny— és un repte a la consciència cultural col·lectiva, la superació del qual afecta no solament els socis de l'Orfeó sinó també el país en general.

Iniciación a la Música

Con esta nueva colección **TAURUS** se propone llenar una profunda laguna de la cultura y la música en España.

INICIACION A LA MUSICA va a tratar en profundidad y claridad el desarrollo de la música siguiendo el estudio de sus géneros.

Para que el lector pueda tener un conocimiento previo de lo que significan los signos de que se vale la música, sus diferentes estilos y la evolución de su historia desde un punto de vista global,

los tres primeros títulos de los quince que componen la primera serie de **INICIACION A LA MUSICA TAURUS**, se ocupan de una manera particular de estos tres apartados elementales, pasando luego al análisis detallado del desarrollo que ha sufrido, cada género.

Para completar este panorama la primera serie se cerrará con dos volúmenes, el primero dedicado a la historia de la evolución de los instrumentos musicales y el segundo, a las distintas maneras de interpretación, según las diferentes épocas y estilos.

Queremos destacar, por último, que **TAURUS** ha cuidado de modo especial la selección de sus colaboradores en esta colección y los especialistas ingleses, franceses, alemanes y norteamericanos que forman el grupo de contribuyentes de la colección **INICIACION A LA MUSICA** cumplen con creces el estudio de los temas encomendados a cada uno de los ensayos que forman estos títulos.

TITULOS DE LA COLECCION

METODO DE LECTURA MUSICAL

Howard Shanet 500 pts.

GUIA DE LOS ESTILOS MUSICALES

Douglas Moore 750 pts.

LA EVOLUCION DE LA MUSICA

H. C. Colles 975 pts.

LA SINFONIA (I Y II)

Robert Simpson

EL CONCIERTO

Ralp Hill

LA MUSICA PARA TECLADO

Denis Mathews

LA MUSICA DE CAMARA

Alec Robertson

LA MUSICA CORAL

Arthur Jacobs

LA OPERA (I Y II)

François-René de Tranchefort

HISTORIA DE LA CANCION

Denis Stevens

EL BALLET

P. Brinson y C. Crisp

HISTORIA DE LOS INSTRUMENTOS MUSICALES

Anthony Baines

HISTORIA DE LA EJECUCION MUSICAL

Frederick Dorian

TAURUS

Príncipe de Vergara, 81. Madrid-6
Distribuye **ITACA**
López de Hoyos, 141. Madrid-2

FRÜHBECK DE BURGOS, BATUTA DE FERRO

Rafael Frühbeck posseeix la solidesa d'un gran instrument fos en ferro del Ruhr evolucionant sota la batuta de Wotan, déu germànic de la guerra. És gran i fornit, ros i d'ulls blaus. No solament porta el cognom alemany. Tot ell té l'aire d'un executiu de multinacional amb segell clarament germànic. Es mostra expeditiu, resolut, segur, en el seu caminar cap a la professionalitat i l'eficàcia que han regit tots els seus moviments. Els seus i els de la seva batuta. Els seus mots són també precisos, carregats de rigor i contundència i embolcallats amb un lleuger toc de desconfiança, la qual cosa no treu cordialitat a la conversa. Rafael Frühbeck no se sent precisament aviciat per la premsa. Ha sortit —a judici seu— malparat en altres encontres periodístics i això a vegades se li nota, només a vegades, en el seu dialogar tens i trencat, sempre alerta. La seva arma és a les sales de concerts; la seva arma és clarament la batuta, que ha portat d'ací cap allà sempre amb la catedral de Burgos dins. La catedral també és a casa seva: presideix majestuosa des d'una vidriera que reclama al visitant despistat tots i cada un dels centenars d'objectes que omplen l'estança. Records, quadres, llibres, fotografies i, al centre, una taula de despatx. Al damunt i jugant tota l'estona entre les fortes i pàl·lides mans de Frühbeck, una petita agenda vermella que conté, a pesar del seu tamany diminut, tots els passos del seu amo. A ella consulta Frühbeck constantment per comprovar que si demà és dilluns segur que serà a Bèlgica. Tots els compromisos dels pròxims quatre anys es troben aquí incòlumes i a l'aguait.

Ves a saber, a aquestes altures, on es troba la batuta fornida i vertiginosa de Frühbeck al

front de la Yomiuri Nipon Symphonic Orchestra. Hauriem de consultar-ho a la seva apretada agenda de compromisos i «tournées» fins al 85. Més de 100 concerts a l'any arreu del món, amb els viatges i assaigs corresponents, fan que Rafael Frühbeck no passi més d'una setmana a cada lloc. Abans de començar una nova «tournée» sempre passa uns dies a Espanya. Sant Sebastià, Burgos i Madrid van ser els llocs escollits abans de marxar cap a Ginebra, Bèlgica, Alemanya occidental, Txecoslovàquia, Londres, Leipzig, Berlín oriental, Pittsburg... tot en menys d'un mes i mig.

—Amb bona organització i tenint, és clar, una certa capacitat, hom no té per què cansar-se. L'esforç físic sí que és important, com passa per exemple en el futbol. Però tot és qüestió d'entrenament i, sobretot, d'una gran disciplina professional. Ja no es pot anar pel món sense ser professional. S'ha de ser, irremissiblement eficaç, fer les coses ben fetes i en el mínim de temps possible. Cal tenir en compte que una bona orquestra costa com a mínim quaranta milions de dòlars l'any i, per tant, no es pot anar perdent el temps. Els professors de l'orquestra japonesa de la qual Rafael Frühbeck és titular des de fa dos anys —«titular sense compromís, és a dir, sense cap responsabilitat administrativa ni social»— són persones, com a bons japonesos que són, enormement disciplinades, treballadores i amb un sentit del deure posat a prova a cada assaig. «Els assaigs —diu Frühbeck— són un veritable plaer. No recordo mai haver hagut de demanar que fessin silenci. A més, tots tenen una gran cultura. Allà no hi ha cap analfabet i per a ells una part important de la cultura és la música.

Solament a Tòkyô hi ha onze orquestres simfòniques, totes bones. L'ensenyament de la música és esplèndid, les escoles funcionen molt bé; així que, tal com passa amb els cotxes o amb els transistors, els japonesos no paren de produir músics i més músics. Fabriquen músics que exporten a tot el món. Actualment no hi ha cap orquestra al món que no tingui incorporats professors japonesos. I passa també que Tòkyô s'està convertint en un dels centres musicals més importants del món. És obligat, per a tota orquestra que s'estimi, de passar per Tòkyô. L'autoritat del director d'orquestra i la disciplina dels professors són els elements fonamentals, en opinió de Frühbeck, per tal que una orquestra funcioni bé. Frühbeck es confessa autoritari —«l'autoritat ve dels coneixements del director, no dels crits que faci»— i exigent primer de tot amb si mateix. Diu que si un director no sap perfectament allò que porta entre mans està perdut: «Se'l menja l'orquestra». I recorda també la gran qualitat humana que, en general, a través de la seva gran experiència, ha trobat en els professors que ha dirigit. Són els professors els qui més l'han ajudat en la seva carrera, d'això n'està segur. I ara Frühbeck posa damunt la taula de la seva conversa el petit fantasma que ens venia rondant des de l'inici: la seva sortida forçosa i polèmica de l'Orquestra Nacional espanyola. —Quan vaig marxar de l'Orquestra Nacional, el noranta-cinc per cent dels professors em pregaren que em quedés. Malgrat tot, va arribar el cessament. No, no sóc home que senti odís ni rancors. Per a bé o per a mal acostumo a mirar sempre endavant, i com que sóc prou alt... Recordo que Ataúlfo Ar-

genta deia: «Jo miro al front, però no els veig». Doncs, això. A més, moltes vegades jo miro enlaire. En fi, García Barquero, actual director general de Música, va dir-me que havia de tornar a dirigir la Nacional. Però la veritat és que no puc. Fins l'any 1985 tinc contractes, perquè en música tot es programa amb molta anticipació. Ara mateix acabo de renovar per dos anys el contracte que tinc amb l'Orquestra de Washington, i també faig molts concerts amb l'Orquestra Sueca de Radiodifusió. Tornaré, això sí, a Espanya. Entre altres raons perquè aquí estudien els meus dos fills, aquí és a casa meua i hi tinc la meua família.

Quinze anys va ser Rafael Frühbeck de Burgos titular de l'Orquestra Nacional —«lluïtant moltes vegades —diu— amb l'Administració, sense defallir». Així que, a part del lògic disgust que li va ocasionar deixar els professors de l'Orquestra, i passada la perplexitat que li produí el cessament, Frühbeck diu ara que va ser realment una sort que el cessessin. «Només feia un mes que havia presentat la meua dimissió, perquè necessitava canviar d'aires, però la vaig retirar perquè m'ho van demanar els músics. Per això no vaig acabar d'entendre la pressa que tenia l'Administració en fer-me cessar quan només em faltava un any i mig per acabar el contracte. En fi, ara ho agraeixo. Quinze anys seguits són massa. A partir d'aquell moment la meua carrera ha anat millor. Però que consti que no guardo rancors. Sóc incapaç de fer-ho. Figura't si podria estar pendent d'aquestes coses, amb la quantitat de travetes que es fan en la meua professió...

—¿Es fan moltes travetes?

—Bé, quan s'arriba a un cert nivell ocupes

llocs que altres, lògicament, voldrien arrabassar-te. Però suposo que això passa en totes les professions, en la medicina, en el periodisme, i no parlem en la política. En fi, el que vull deixar clar des del principi és que en totes les orquestres del món que he dirigit han estat els professors els que sempre m'han demanat de continuar. I és que una orquestra sempre vol ser ben dirigida.

—¿Vostè es considera un dels millors directors d'orquestra?

—Jo no em considero res. Més ben dit, sí: em considero un bon professional. Això de millor o pitjor és sempre molt relatiu. És qüestió de gustos. Sempre hi haurà qui no li agradarà Karajan, per exemple. Jo, a aquestes altures, «passo» una mica de buscar llocs. La meua ambició és fer música cada vegada millor. Des que vaig deixar l'Orquestra Nacional he donat el meu no a deu o quinze orquestres. Vaig acceptar el contracte de la de Washington, i no com a titular, sinó com invitat principal, perquè m'ho va demanar Rostropovitx, que és el titular. I el mateix contracte tinc amb l'orquestra japonesa. I si això em permet de dirigir les millors orquestres del món com a invitat, per què vull la titularitat? Sempre és millor ser l'invitat. És com ser l'amant, en lloc del marit, d'una senyora molt bella, no ho creus així?

Jo voldria haver narrat aquí, encara que fos sumàriament, els passos donats per Rafael Frühbeck en el món musical des del seu primer contracte, als tretze anys, amb una orquestra de Burgos, fins a la titularitat de l'Orquestra Nacional, fa vint anys. Lluny de considerar-se un nen prodigi —el fet que als set anys toqués el violí a la catedral burgalesa no és per al director res més que una

simple anècdota— Frühbeck diu que la necessitat d'expressar-se musicalment li va venir poc a poc, molt gradualment, «cada pas a la seva edat». No sembla, no, un home impacient ni ofuscat per les presses. Des de molt jove, Frühbeck ha tingut molt clar el seu panorama musical. Sempre l'ha seguit sense contemplacions ni velleïtats que poguessin resultar estèrils. Treballant, autodisciplinant-se severament, cosa que, al cap del temps, ha cristallitzat en la sensació del deure acomplert i d'haver fet sempre el que havia de fer. I això ho manifesta Frühbeck actualment sense cap petulància.

—I després, des de la meua independència —mai no he pertangut a cap partit polític ni grup de pressió— he pogut dir a tothom el que pensava. I a la gent no els agrada, sobretot als polítics. ¿Que si no he donat mai cap mal pas? Bé, al llarg de la meua carrera suposo que sí, que alguna vegada m'hauré equivocat. Però no em penedeixo de quasi res. Només tinc un dubte: quan feia sis anys que era a la Nacional, em van oferir la titularitat de l'Orquestra Filharmònica de Londres, que tothom sap que està considerada com a una de les millors del món. Però no la vaig acceptar. Mai no he sabut amb certesa si hauria estat, vull dir artísticament, millor o pitjor per a la meua carrera. L'hauria determinat, certament. Aquest és l'únic dubte en les meves decisions. Hauria comportat, segur, la meua desvinculació amb Espanya, cosa que jo no volia aleshores, ni vull ara. Aquí està la meua vida i aquí vinc sempre que tinc un cap de setmana lliure.

BLANCA BARASATEGUI
(«ABC»/2 gener 1982)

La pasión del momento. El eterno femenina.

Parfum **Jean-Louis Scherrer.** Haute Couture. Paris.

CARME POCH: ENTRE LA PEDAGOGIA I EL VIRTUOSISME PASSANT PER LA MÚSICA DE CAMBRA

L'actuació de Carme Poch en el cicle «Una panoràmica musical del segle XX» constituï una de les notes més destacades del conjunt dels cinc concerts. Juntament amb el «seu» Grup Bartók oferí una excel·lent versió de la bella partitura «Les oiseaux exotiques» de Messiaen. Aquest treball, ens esperonà a entrevistar-la; fou l'esquer que animà a una conversa que derivà per camins molt amples degut al polifacetisme musical de l'entrevistada. Filla de pares músics, neboda de músics, esposa també d'un músic, i mare d'un nen que amb 16 mesos insisteix a escoltar música del tocadiscos, és obligat preguntar si a casa es parla de quelcom més que de música.

—Bé, la música és un tema més. Es parla de tot. Del que si es parla força és de problemes d'organització i interns del Conservatori.

—Ja hem encetat un tema ben interessant i que agafem en un moment determinat de la conversa.

—Els primers vuit cursos els vaig fer amb el meu pare a casa. I gràcies a això vaig poder fer una escolaritat general forta. A casa no havia de perdre temps en desplaçaments, ni havia de fer com tothom, que va escopetejat. Els professors hem de comprendre aquesta situació dels nois i exigir però no fins al límit que tinguin de deixar-ho. Perquè els estudiants de música quan han de passar més hores davant de l'instrument és just en els primers anys. I aleshores no pots demanar massa temps de dedicació perquè no les tenen. Alguns fan el BUP nocturn. La major part dels alumnes que tinc al Conservatori surten de casa a les vuit del matí i els dies que tenen Conservatori no hi tornen fins a les nou del vespre.

—Quina solució hi veus?

—Cal que els centres de formació general contemplin la música. Hi ha massa desconexió entre estudis generals i estudis musicals. La Música podria ser una matèria optativa en relació amb els plans generals d'estudi del Conservatori. Aquesta és una sortida que no veig relativament difícil.

—Com lligues la tasca pedagògica i la de concertista?

—Jo tenia molt clar, des del primer moment, que volia dedicar-me a allò que he estudiat.

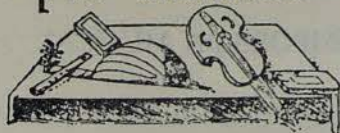
I amb la música de cambra em va semblar que tenia un bon camp obert, a l'època que va néixer el Trio Bartók. Després ha resultat que amb aquest conjunt hem tingut molta feina; això, juntament amb l'activitat pedagògica, ha fet que hagi deixat una mica de banda la cosa de solista. És un problema de temps material. És qüestió d'especialització. De totes maneres, m'obliga a preparar almenys un parell de programes cada any com a solista. Tot plegat potser és qüestió d'imatge.

—Parlant d'imatge i a través del Trio i del Grup, ¿no tens una mica la imatge d'especialista en música contemporània?

—Això és circumstancial. No és vocacional. Deriva de la naturalesa del trio; no hi ha massa música clàssica o romàntica escrita per a una formació així. Després, amb el Grup va venir allò del «Pierrot lunaire» i de «Le marteau sans maître» i la gent que ens ha cridat ha anat molt per aquí. Però fem també Beethoven i Mozart, i d'altres. Ara, amb la música contemporània hi ha altres elements que fa que m'hi trobi bé. A través del meu marit he conegut compositors i t'adones que hi ha molta música escrita que no es coneix i tens interès que allò soni i surti a la llum quan ho coneixes bé. Per a qualsevol tipus d'art, la manera com s'expressa, és qüestió d'adaptació. Perquè, si és veritable art, el que interessa no és la tècnica sinó l'art que hi ha al darrere. Superat aquest problema, la Música hi és en un tipus i en un altre. En aquest sentit és molt d'agrair l'exemple de Pollini que va fer Schubert i després Schönberg i Nono, per demostrar això. En la música contemporània, hi ha moltes persones implicades: els compositors que sovint tenen els seus propis grups, els cicles i festivals especialitzats, etc., i tot plegat crea aquesta infraestructura d'especialització que crec que fuig de la cosa artística. Als intèrprets consagrats els costa una mica d'entrar-hi i són ells els que podrien trencar motllos en el sentit d'universalitzar la música.

Una bella i raonada defensa d'un món que alguns s'entesten en mantenir a distància.

pro música

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXIV TEMPORADA MUSICAL

II FESTIVAL D'ÒPERA

Pròximes funcions

ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE LENINGRAD

Diumenge, 13 de juny de 1982, a les 12 h.

Director: EVGUENI MRAVINSKY

PROKOFIEV: Romeu i Julieta (suite núm. 2)

TXAIKOVSKI: Simfonia núm. 5

Dilluns, 14 de juny de 1982, a les 21 h.

Director: PETER LILJE

VIKTOR TREATIAKOV, violí

HAYDN: Simfonia núm. 82, «L'Ós»

PROKOFIEV: Concert núm. 1 per a violí i orquestra, op. 19

TXAIKOVSKI: Simfonia núm. 6, «Patètica»

GRAN TEATRE DEL LICEU

Venda de localitats: A les taquilles del Gran Teatre del Liceu (Tel. 301 67 87).

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXIV TEMPORADA MUSICAL

II FESTIVAL D'ÒPERA

Pròximes funcions

DON CARLO

Òpera en 4 actes

Llibret de Joseph Mary i Camille du Locle

Música de Giuseppe Verdi

MONTSERRAT CABALLÉ

ELENA OBRAZTSOVA

CHRISTINE WEIDINGER

JOSEP CARRERAS

YEVGENY NESTERENKO

JOAN PONS

GIORGIO ZANCANARO

VICTOR VAN HALEM

PIERO DE PALMA

ALFRED KAINZ

Director d'orquestra: CHARLES VANDERZAND

Director d'escena: ANTONELLO MADAU-DIAZ

Director del cor: RICCARDO BOTTINO

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL
GRAN TEATRE DEL LICEU

Funció de Gala

Dijous, 17 de juny de 1982, a les 21 h.

Dissabte, 19 de juny de 1982, a les 21 h.

Dilluns, 21 de juny de 1982, a les 21 h.

XI CURS INTERNACIONAL DE GUITARRA «JOSE LUIS LOPATEGUI»

Del 16 al 31 de juliol, tindrà lloc a St. Cugat del Vallès el XI Curs Internacional de Guitarra professat per J. L. Lopategui. El programa comprèn les matèries següents: mecanisme i tècnica de la guitarra, tècnica d'estudi, interpretació musical (anàlisi i preparació d'obres de compostors antics, moderns i contemporanis) i pedagogia de la guitarra. Informació: Aula de guitarra, Avgda. Diagonal, 327, telèfon 207 40 22.

VIENA

Del 17 al 22 de juliol, tindrà lloc un Concurs Internacional per a cantants lírics, organitzat per la Wiener Kammeroper. El jurat serà integrat per Alberto Cappelli, Brian Dickie, Karl Dönch, John Drummond, Zlatko Foglar, Dr. Hirsch, Tibor Katona, Kurt Pscherer, Jean-Claude Riber i Sir John Tooley. Al guanyador del certamen, ultra la dotació econòmica, li seran oferts contractes per a diversos centres lírics europeus.

V CURS INTERNACIONAL DE CANT GREGORIÀ I D'INICIACIÓ A LA LITERATURA LITÚRGICA D'ORGUE

Organitzat per l'Obra Cultural Santes Creus, del 24 de juliol a l'1 d'agost se celebrarà a Santes Creus el V Curs Internacional de cant

gregorià i d'iniciació a la literatura litúrgica d'orgue. En seran monitors Gerard Grasser, Michel Lebron, Odile Egelé (cant gregorià), Armand Fischer (cant polifònic) i Alain Langrée (literatura litúrgica d'orgue). Informació: Obra Cultural Santes Creus, Pl. de l'església, 2, tel. 977/63 83 28, 977/30 35 55, Santes Creus (Tarragona).

1985, «ANY EUROPEU DE LA MÚSICA»

A iniciativa del Parlament Europeu i de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, hom ha decidit proclamar l'any 1985 com a «Any Europeu de la Música». El principal objectiu a assolir és el foment de l'interès públic per la música, l'oferiment de majors possibilitats per als músics joves i el millorament de la situació social dels músics.

ROMA

L'Associació Musical Valentino Bucchi ha convocat el Concurs internacional «Musica e fiaba» de composicions per a piano aptes per a ser interpretades pels estudiants de grau elemental de piano.

Les composicions optants al premi —dotat amb 200.000 liras— han d'obrar en poder de la secretaria del certamen per tot el dia 9 d'octubre d'enguany. Informació: «Associazione Musicale Valentino Bucchi, via Ubaldo Peruzzi, 20 - 00139 Roma».

MUNDIAL-82

MÚSICA - BALLET - ÒPERA

Juny - Juliol 1982

«EL PESSEBRE» de Pau Casals

ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA
M.ª Carme Bustamante / Montserrat Aparici
Josep Ruiz / Enric Serra

ORFEÓ CATALÀ
Dir.: Salvador Mas

* * *

THE SCOTTISH BALLET

Director artístic: Peter Darrell

ORQUESTRA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
Dir.: Bramwell Tovey

* * *

«PORGY AND BESS» de George Gershwin

NEW YORK HARLEM OPERA ENSEMBLE
Director musical: William Barkhymer

* * *

«LA NIT DEL JAZZ»

Núria Feliu / Tete Montoliu
Big Band de l'A.M.M.J. de Barcelona
Marion Williams
DeLois Barrett Campbell and the Barrett Sisters

* * *

MONTSERRAT CABALLÉ, soprano
ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA

* * *

ROYAL PHILHARMONIC ORCHESTRA
Dir.: Antal Dorati

* * *

GRAN TEATRE DEL LICEU
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR
PLAÇA DE LA CATEDRAL

*Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació
de la Generalitat de Catalunya*

música a catalunya

JUNY

DIA 12

TERRASSA

Gran Casino - 22 h.

Quartet de flautes dolces de Manresa
Purcell, Bach, Haendel.

DIA 18

FIGUERES

Museu - 20 h.

Eulàlia Solé, Cristina Navajas, piano
Stravinsky, Debussy, Satie.

DIA 19

TERRASSA

Centre Cultural - 22 h.

Orquestra lírico-simfònica de la
Radiotelevisió Búlgara
Director: Kamen Goleminov
Haydn, Mozart.

DIA 25

VIC

Sala de la Columna - 20 h.

Alvaro Marias, flauta dolça
Inés Fernández, clavicèmbal
Ortis, Couperin, Corelli, Barsanti, Telemann.

DIA 26

LLORENÇ DEL PENEDES

El Centre - 22,30 h.

La Locomotora Negra.

TERRASSA

Gran Casino - 22 h.

Sergi Casademunt, viola da gamba
Albert Romaní, clavicèmbal
Couperin, Telemann, Bach.

JULIOL

DIA 9

VALLS

Trio Bartók
Mozart, Reinecke, Stravinsky.

DIA 16

VILAFRANCA DEL PENEDES

Ateneu Popular Municipal - 20 h.

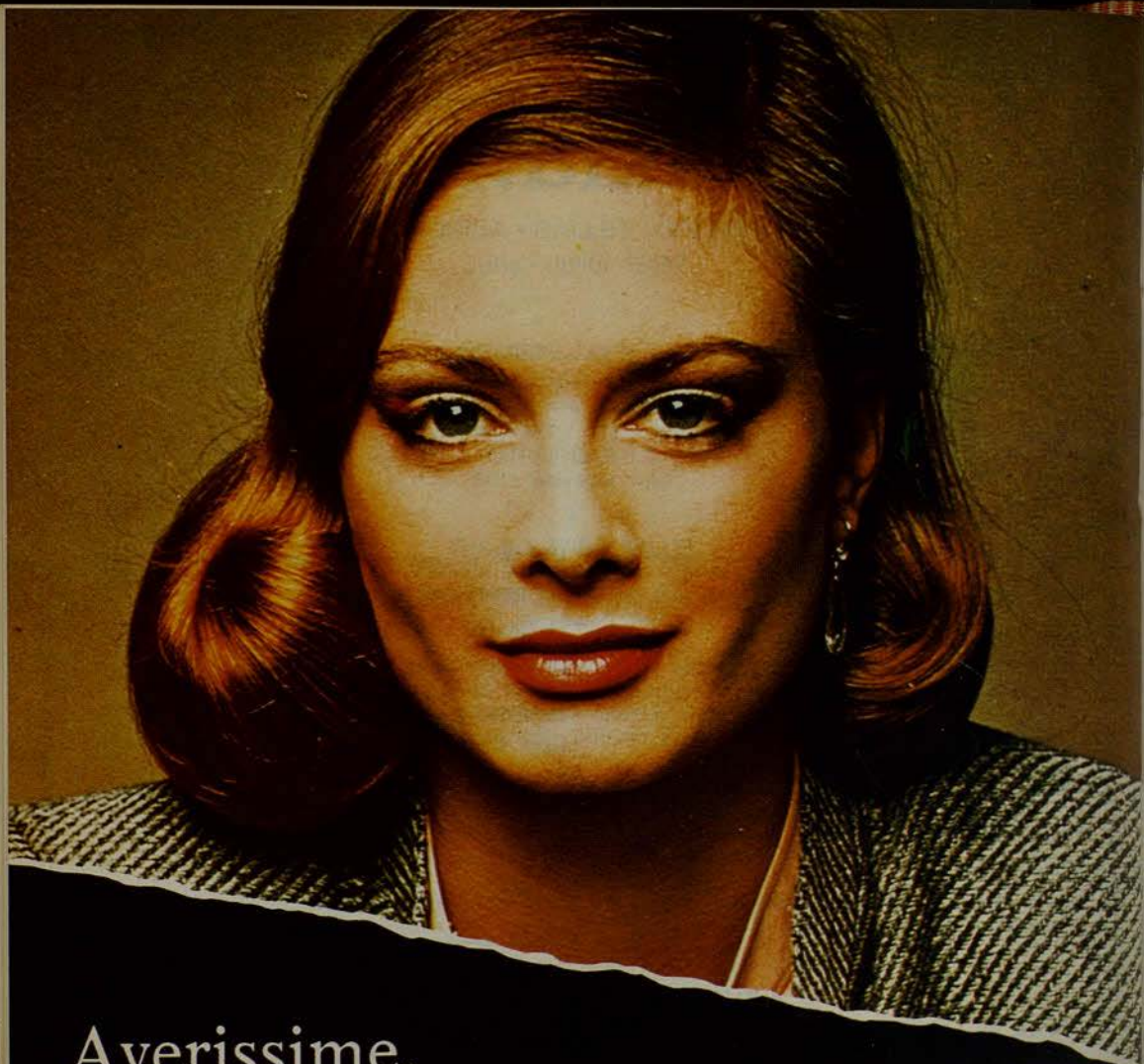
Pere Ros, viola da gamba
Emer Buckley, clavicèmbal
Kühnel, Schenk, Telemann, G. Le Roux,
L. de Caix d'Hervelois, Forqueray, M. Marais.

DIA 23

VIELLA

Església parroquial - 20 h.

Teresa Llacuna, piano
Mozart, Beethoven, Mompou, Debussy,
Chopin.

Ayerissime. Y su piel es más joven que su edad.

Harriet Hubbard Ayer ha creado un complejo bio-estimulante notablemente eficaz.

Rico en componentes activos, Ayerissime acelera la renovación de las células devolviendo a la epidermis su elasticidad y su vitalidad.

Su piel es más joven. Más suave, más fresca. Es usted deslumbrante.

Harriet
Hubbard
Ayer

guia de concerts

DATA		LOCAL	CONCERT
JUNY			
6, diumenge	21 h.	Palau	Alfredo Kraus, tenor. Edelmiro Arnaltes, piano. Bononcini, Tenaglia, Scarlatti, Mozart, Massenet, Donizetti, Tosti, Turina, Ruiz de la Luna. (Patronat Pro Música.)
	20 h.	Teatre Regina	Cesc Gelabert, Lydia Azzopardi (Dansa-82). (Servei Música Generalitat.)
7, dilluns	21 h.	Palau	Coral Salvé de Laredo. Dir.: José Luis Acejo. (Associació de Cultura Musical.)
8, dimarts	21.30 h.	Palau	London Baroque Dance Theater. Dir.: Stephen Preston. (V Festival de Música Antiga.)
	21 h.	Liceu	«Giulio Cesare» de Haendel. (Patronat Pro Música.)
	22.30 h.	Teatre Regina	«L'Espantall», grup de dansa moderna (Dansa-82). (Servei Música Generalitat.)
9, dimecres	21 h.	Palau	Orquestra Clàssica de Bohèmia. Trio Foerster. Dir.: Rudolf Krecmer. (Associació de Cultura Musical. Concert de clausura del Curs.)
	21.30 h.	Zelesté	Deixebles de la Càtedra de Cant Miriam Francheiri del Conservatori Municipal de Música de Barcelona. Música barroca, Purcell. (JJ.MM. de Barcelona.)
	22.30 h.	Teatre Regina	«L'Espantall», grup de dansa moderna (Dansa-82). (Servei Música Generalitat.)
10, dijous	21 h.	Liceu	«Giulio Cesare» de Haendel. (Patronat Pro Música.)
	22.30 h.	Teatre Regina	«L'Espantall», grup de dansa moderna (Dansa-82). (Servei Música Generalitat.)
11, divendres	22 h.	Palau	Sabicas, guitarra. (III Festival de Flamenc.)
	22.30 h.	Teatre Regina	Ballet Contemporani de Barcelona (Dansa-82). (Servei Música Generalitat.)
12, dissabte	22 h.	Liceu	«Giulio Cesare» de Haendel. (Patronat Pro Música.)
	22.30 h.	Teatre Regina	Ballet Contemporani de Barcelona (Dansa-82). (Servei Música Generalitat.)
13, diumenge	12 h.	Liceu	Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Evgueni Mravinsky. Prokofiev, Txaiovski. (Patronat Pro Música.)
	20 h.	Teatre Regina	Ballet Contemporani de Barcelona (Dansa-82). (Servei Música Generalitat.)
14, dilluns	21 h.	Liceu	Orquestra Filharmònica de Leningrad. Viktor Treatiaikov, violí. Dir.: Peter Lilje. Haydn, Prokofiev, Txaiovski. (Patronat Pro Música.)

15, dimarts	21.30 h.	Zelesse	Jordi Colomer, flauta dolça. Joan B. Furio, guitarra. Kovacs, Frescobaldi, Smith. (JJ.MM. de Barcelona.)
16, dimecres	19 h.	Sala Jorquera	Fi de curs alumnes Sra. Neus Carbonell (piano).
17, dijous	21 h.	Liceu	«Don Carlo» de Verdi. (Patronat Pro Música.)
18, divendres	21 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Solistes. Orfeó Català. Dir.: Salvador Mas. «El Pessebre» de Pau Casals. (Servei Música Generalitat.)
19, dissabte	21 h.	Liceu	«Don Carlo» de Verdi. (Patronat Pro Música.)
20, diumenge	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Solistes. Orfeó Català. Dir.: Salvador Mas. «El Pessebre» de Pau Casals. (Servei Música Generalitat.)
21, dilluns	21 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Alícia de Larrocha, piano. Dir.: Antoni Ros-Marbà. Montsalvatge, Beethoven, Prokofiev, Falla.
	21 h.	Liceu	«Don Carlo» de Verdi. (Patronat Pro Música.)
23, dimecres	21 h.	Liceu	The Scottish Ballet. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Bramwell Tovey. (Servei Música Generalitat.)
24, dijous	19 h.	Liceu	The Scottish Ballet. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Bramwell Tovey. (Servei Música Generalitat.)
26, dissabte	21 h.	Liceu	The Scottish Ballet. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Bramwell Tovey. (Servei Música Generalitat.)
27, diumenge	19 h.	Liceu	The Scottish Ballet. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Bramwell Tovey. (Servei Música Generalitat.)
29, dimarts	21 h.	Liceu	New York Harlem Opera. «Porgy and Bess» de Gershwin. (Servei Música Generalitat.)

TEMPORADA 1981-82 - 6 de juny de 1982 - Núm. 18 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

Joies i Perles
MAJORICA

Entreu en la nova tecnologia de Vieta

Vieta s'ha fet internacional; aquesta és una realitat ben sabuda dels veritables afeccionats a l'Alta Fidelitat. El disseny acurat dels seus productes i, sobretot, el so impecable de les seves pantalles acústiques han situat la nostra marca en un nivell d'elevada exigència.

Els SISTEMES 5000, en l'una qualsevol de les seves tres opcions, són un compendi d'encerts, tant per l'equilibri de qualitat entre els seus components com per la incorporació de veritables avenços tecnològics.

Coneixeu el SISTEMA 5000 al vostre distribuïdor VIETA. Fareu un pas decisiu vers l'autèntica Alta Fidelitat.

**SISTEMA
5000**

VIETA

Especialistes en Alta Fidelitat